

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 266/06-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Z. K., B., zastúpenej advokátom JUDr. R. S., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 28 P 110/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Z. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 22. februára 2006 doručené podanie Ing. Z. K., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. S., B., ktoré bolo označené ako „*Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky*“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 P 110/2004 o jej návrhu na zvýšenie výživného pre maloleté deti.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

„Dňa 17. 9. 2004 podala Sťažovateľka návrh matky na zvýšenie výživného pre maloleté deti E. a A. K., ktoré boli zverené v súlade s rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 7 C 898/96 po rozvode manželstva do výchovy Sťažovateľky.

Návrh bol doručený Porušovateľovi dňa 17. 9. 2004 a začatému konaniu bola pridelená spisová značka 28 P/110/2004.

Napriek skutočnosti, že predmetom konania je zvýšenie výživného pre maloleté deti a Sťažovateľka sama i prostredníctvom právneho zástupcu opakovane upozornila na skutočnosť, že je ohrozená výživa maloletých detí, Porušovateľ nepostupoval v začatom konaní v súlade s ustanovením § 100 O. s. p. Po opakovaných obštrukciách zo strany otca, ktorý nepredložil Porušovateľom požadované písomné doklady, napriek tomu, že mu táto povinnosť bola uložená Porušovateľom uznesením 23. 11. 2004 a opakovane sa nedostavoval na pojednávania, podal právny zástupca Sťažovateľky na pojednávaní dňa 19. 4. 2005 návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Keďže Porušovateľ v rozpore s ustanovením § 102 O. s. p. ako aj § 75 ods. 4 O. s. p. nerozhodol o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, namietala Sťažovateľka písomne nezákonnosť postupu Porušovateľa a žiadala, aby bolo o návrhu bezodkladne rozhodnuté.

Porušovateľ o návrhu po podaní sťažnosti rozhodol uznesením datovaným 13. 6. 2005, ktoré však preukázateľne odoslal Sťažovateľke až 28. 6. 2005.

Porušovateľ v rozpore s ustanovením § 176 ods. 3 O. s. p. rozhodol vo veci samej až 7. 7. 2005, i keď mal rozhodnúť najneskôr do šiestich mesiacov od začatia konania. Písomné vyhotovenie rozsudku doručil sťažovateľke 11. 8. 2005. Sťažovateľka sa proti rozsudku odvolala 15. 8. 2005.

I keď išlo o rozsudok predbežne vykonateľný v zmysle § 162 ods. 2 O. s. p., Porušovateľ opakovane odmietol Sťažovateľke vyznačiť na písomnom vyhotovení rozsudku predbežnú vykonateľnosť, napriek tomu, že Sťažovateľka i jej právny zástupca o vyznačenie opakovane žiadali. Doložkou o predbežnej vykonateľnosti označil Porušovateľ písomné

vyhotovenie rozsudku až 28. 11. 2005, čím bránil Sťažovateľke v uplatnení nárokov v exekučnom konaní.

Sťažovateľka podala voči postupu Porušovateľa dňa 20. 9. 2005 písomnú sťažnosť, na ktorú Porušovateľ dodnes žiadnym spôsobom nereagoval. Porušovateľ navyše v rozpore s ustanovením § 209 O. s. p. nepredložil spis odvolaciemu súdu.

Na základe uvedeného skutkového stavu sa dôvodne domnievame, že postupom Porušovateľa prišlo k opakovanému porušeniu základného práva Sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd jej sťažnosť prijal a aby v konaní vo veci samej vydal tento nález:

„1. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 28 P 110/2004 porušil základné právo Ing. Z. K., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 28 P 110/2004 predložil spis na rozhodnutie odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie o odvolaní.

3. Ing. Z. K. priznáva finančné zadostučinenie 40.000,- Sk (slovom Štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. Z. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6.885,- Sk (slovom Šesťtisícosemstoosemdesiatpäť slovenských korún) vrátane DPH, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu Advokátska kancelária S. & L. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľka sa na výzvu ústavného súdu podaniami doručenými ústavnému súdu 4. mája 2006 a 23. mája 2006 vyjadrila k podanej sťažnosti na postup okresného súdu z 20. septembra 2005 a uviedla, že odpoveď na túto sťažnosť (ktorá podľa sťažovateľky bola aj vybavená) jej bola doručená až 15. mája 2006.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 28 P 110/2004 o návrhu matky na zvýšenie vyživovacej povinnosti otca pre maloleté deti.

V okolnostiach prípadu ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľky a k nej pripojených príloh, ako aj zo spisu zistil, že okresný súd v tejto veci po doručení návrhu 17. septembra 2004 vykonal prípravné úkony a nariadil pojednávanie vo veci na 23. november 2004. Okresný súd na tomto pojednávaní, na ktorom sa zúčastnili obe strany, po vykonaní dokazovania odročil pojednávanie na 8. február 2005, s tým, že uložil otcovi, aby doručil súdu peňažné denníky za roky 2001-2003 a matke, aby doručila potvrdenie o príjme za roky 2001 a 2002. Po nahliadnutí do spisu a po zistení nesplnenia povinnosti zo strany otca (po odročení pojednávania na 19. apríl 2004) právny zástupca sťažovateľky požiadal okresný súd, aby primeranými opatreniami prinútil otca splniť uloženú povinnosť.

Na pojednávaní uskutočnenom 19. apríla 2004 sťažovateľka žiadala úpravu petitu vzhľadom na novelizáciu právnej úpravy a vzniesla požiadavku, aby „súd predbežným

opatrením zaviazal otca k plateniu vyživovacej povinnosti vo výške 12 000 Sk na každé mal. dieťa...“. Otec uviedol, že spolupracuje so súdom a že sa nebráni zvýšeniu výživného a ako novú skutočnosť uviedol uzavretie manželstva 12. decembra 2004, pričom okresnému súdu na pojednávaní predložil požadovanú finančnú dokumentáciu. Okresný súd odročil pojednávanie na 14. jún 2005.

Po námietke voči postupu okresného súdu zo strany právneho zástupcu sťažovateľky, okresný súd uznesením č. k. 28 P 110/04-59 z 13. júna 2005 zamietol návrh matky na nariadenie predbežného opatrenia. Okresný súd ďalej 7. júla 2005 rozsudkom č. k. 28 P 110/2004-72 rozhodol o návrhu matky na zvýšenie výživného.

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, ktoré bolo doručené okresnému súdu 15. augusta 2005. Sťažovateľka ďalej 20. septembra 2005 podala sťažnosť na postup okresného súdu v jej veci. V odpovedi na sťažnosť z 28. septembra 2005 poverená predsedníčka okresného súdu uviedla, že rozsudok zatiaľ nebol doručený odporcovi a sťažnosť sťažovateľky vyhodnotila ako neopodstatnenú.

Okresný súd následne 28. novembra 2005 doplnil písomné vyhotovenie rozsudku doložkou vykonateľnosti a predmetný spis postúpil 10. marca 2006 Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní, o ktorom tento súd v súčasnosti koná (ako to z petitu vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky smeruje len proti okresnému súdu, pozn.).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú je preto možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/00, I. ÚS 56/03, III. ÚS 140/03, IV. ÚS 59/03).

Podľa stabilizovanej rozhodovacej činnosti ústavného súdu ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04).

Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach uviedol, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 120/03), pričom jednorazový „výpadok“ v konaní súdu nesignalizuje bez ďalšieho možnosť zbytočných priet'ahov v konaní.

Po zvážení uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že intenzita zbytočných priet'ahov v konaní spôsobená postupom okresného súdu v období od vyhlásenia rozsudku po doručenie spisu odvolaciemu súdu nedosiahla s prihliadnutím na ostatné relevantné okolnosti prípadu takú mieru, ktorá by odôvodňovala záver o porušení označeného základného práva (III. ÚS 30/03, III. ÚS 24/04, III. ÚS 67/04). Postup okresného súdu v konaní sp. zn. 28 P 110/2004 okrem uvedeného obdobia po vydaní rozsudku (od 7. júla 2005 do 10. marca 2006, pričom okresný súd aj v tomto období konal) aj v spojitosti s postupovaním spisu odvolaciemu súdu, v zásade smeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky spôsobom zodpovedajúcim okolnostiam daného prípadu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2006